

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Prochazka_Jiri_W-Tvurci_casu.pdb

PDB Name: Prochazka - Tvůrci času
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.9.2007
Modification Date: 29.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jiří W. Procházka
Tvůrci času

KAPITOLA III. Černý Kněz

Na negativní obloze zahřměla temná spirální exploze.

Chodbami ještě teď znělo odpočítávání: ...dva, tři, čtyři, a Princovy motory ztichly. Klaun se probudil připoutaný ve svém křesle.

"Klaune, probud' se! Přistání se povedlo!"

"Už jsme tady," zašeptal a hadova hlava sebou zaškubala. Zavřel znova oči a snažil se odhadnout události, které se musí odehrát, lhostejno v jakém čase. Ano, vzpomněl si, ještě stačil vložit holografickou projekci hliněné tabulky do připraveného bloku palubního počítače a nastavit spínač na třicet sekund po startu. Na tabulce byl základní znak Tvůrců Času - Věčné Kyvadlo.

První výstup Třetí expedice na povrch Popelky neměl nejšťastnější průběh. Astronauti vyvlekli z lodi spoutané členy Druhé výpravy. Tři letoví programmeři, jejichž šílená loď se vrátila k Zemi bez posádky, se zmítali v poutech a z úst jim šla řídká pěna. Dva hyper údržbáři dostrkali pomatence do bambusové chýše, která stála na kraji pralesa, necelých sto metrů od stále ojíněného kruhu země pod Princem. Po krátkém zápasu jim uvolnili pouta na rukou - a poslouchali jejich hluboký, hrdelní nářev beze slov. Pohřební píseň. Muž s obličejem hada vešel do chýše, odhrnul list lopuchu a lokty se opřel o pletený rám okna. Baser měl odjištěný a výraz zamýšlený. Bob a JOY-24 vyvezli z nákladní sekce kovovou truhlu a položili ji nedaleko chýše. Pochmurný zpěv souvisle přešel v zoufalý nářek okořeněný ještě zoufalejšími skřeky. Díval se do tváří zajatců. Zarostlé, divoké obličeje, které znal z výcviku na Ganymedu, a které se kdysi uměly tak bezstarostně smát, byly znetvořeny duševní chorobou a skelné oči hleděly se zvířecím smutkem na třpytící se rakev. JOY-24 nažhavil svářečku a zeleným plazmovým jazykem odřízl víko. Z bedny vyprostil dalšího příslušníka Dvojky, velitele Li Fonga. Klaun na něj lhostejně pohlédl. Mrtvý měl ošklivě roztržený hrudník.

Pravděpodobně tříštivým nábojem z jeho děpětky.

Hmyzí silueta Prince vrhala na lidské mravence fialový stín. Byli to dobří lidé, řekl si Klaun. Během letu se upřímně bavili jeho kousky, sázeli se o konzervy, zda dokáže přemístit dropí vejce o nějakou tu sekundu zpět. Znali neškodné časové šarlatány, kterých se po všech koulích a orbitech kolem Slunce potulovalo na stovky, a stávali se vítaným osvěžením tisku vždy v ananasových sezónách. Nikdo neznal časový mechanismus, jaký používali, a teorií o jejich umění bylo na stovky. A Klauni na otázky novinářů odpovídali tajuplným mlčením. Protože kdyby prozradili, na co jsou v marsovských katakombách nebo v himalájských kláštrech připravováni... Ne.

Klaun stiskl úzké, nazelenalé rty, přehodil si zbraň přes rameno a chůzí hodinového kyvadla opustil chýš.

Existenci Popelky tuší časoví knězi od nepaměti. Mají v sobě od nepaměti zakódováno tajemství Věčného Kyvadla. V posádce každé mezihvězdné výpravy byl proto vždy jeden z nich. Připraven splnit úkol.

Pohlédl ještě jednou na tělo Li Fonga. Ty jsi také splnil svůj úkol, ty, Černý kněz druhé sekty z oblasti Velké Zdi.

Na žilnaté paži mu zabzučel interkom.

"Rone, máš tu práci," ozval se Abé Haura, lékař výpravy, dvoumetrový habán, strnisko vousů a havraní vlasy na ježka. Oči měl podivně zamžené a Klaun slyšel jeho strach, když kráčeli chodbou dlouhou jako Vlasy Bereniky. Abé otevřel komáři dveře a vysoký gravitační bzukot ztichnul. Kruhová místnost připomínala ledový zámek. Lékař přistoupil k ovládacímu pultu márnice a otevřel kryt Šesté kóje. Ovanul je studený dech smrti. Lesklá tvář Dietera Schwartze připomínala ztuhlé potraviny, které kuchař přinášel z mrazáku, ochlazovaného stejným zdrojem. Třetinu lebky měl rozdrcenou na kaši. Abé něco říkal, ale Klaun od přistání, zvláště v okamžicích největšího výkyvu Kyvadla, těžko vnímal obyčejný mluvený projev posádky. Při rozhovorech používal složitou techniku kontrakomunikace, jíž se kdysi učil v marsovském jeskynním klášteře spolu s nadaným Li Fongem.

"To nebude šťastný návrat," řekl Abé. Klaun pokrčil rameny. Přesunuli studené tělo na vozík a vydali se do operačního sálu. Oranžová světla ve spojovací chodbě blikala jako oči špatně vyspané lvice. Cestou se lékař bavil s někým po interkomu, ale Klaun se nesnažil pochytit ani slovo. V duchu děkoval Velkému Tvůrci, že lidé objevili Popelku jako první. Bezděky našlapoval vedle matných obtisků stop, které tu teprve zanechá při převozu Dietera z operačního sálu ven.

Abé otevřel vosí dveře, hluboký gravitační hukot nepatrně zesílil, a vozík s mrtvým si vzali na starost roboti. Muž s nazelenalou tváří sedl ke klávesnici a jemným pohlazením monitoru probudil počítač. Aparatura se tiše rozvlněla. To je ono, zamumlal si pro sebe a připravil počítač na přežití druhého přemetu. Už jenom pár úderů Kyvadla...

Na biomonitorech EEG a EKG vystřelily přímky rovnější než cesta za řeku Tethys. Číselníky vykazovaly stejný pohyb, jako by byly napojeny na mozek mumie. Automaty na měkkých pásových podvozcích objížděly kolem operačního lůžka. Po pěti minutách Abé navlékl zakrvavené rukavice a stroze oznámil:

"Exitus." Přistoupil k mrtvému. Stroje ustoupily, zvědavě zaostřovaly objektivy na palubního lékaře a čekaly na pokyny. Klaun měl práci s počítačem. Nehybné výsledky se náhle rozlétly po prostoru laserovky, holograficky se prostupovaly a on je musel v pravou chvíli vytáhnout z chaosu a uspořádat tak, aby byly srozumitelné i pro lidi, kteří nemyslí binárně a čtvrtý rozměr pro ně znamená jen prázdnou výzvu.

"Srdeční frekvence," řekl Klaun. Abé zaštekákal na automaty něco úsečných povelů a ruce mu kmitaly v labyrintu umělých paží nad rozpolcenou hlavou. I obnažený mozek po chvíli vyslal do změti čísel první impulsy.

"Mozek," oznámil Klaun.

"Vypadá to špatně," řekl si pro sebe Abé a do levé ruky vzal Petriho misku. Na skle ležely několikacentimetrové úlomky kamenného kyje. Do pravé ruky uchopil průsvitnou pinzetu a přesnými, pomalými pohyby vrážel kamenné jehlice do slizké, šedavé hmoty.

Když skončil, prohlásil:

"Snad ho zachráníme," a přistoupil k němu. Mrtvy na lůžku zasténal...

"Jsi připraven?" zaslechl Klaun za sebou Abého.

Překotně odpojili Dietera od binární aparatury a automaty ho zbavily všech kabelů, snímačů a hadic. Potom ho v klusu přesunuli k nejbližší zdviži a sjeli na stanoviště pod Princem, kde ho naložili na hřbet jednoho Pavouka; na druhém ležel rozstřelený velitel Druhé expedice. A jeho kamenný kyj.

Vyrazili na cestu. Poprvé do neznámé přírody tohoto podivuhodného, zaslíbeného světa!

Klaun opět pohlédl na symbol, vrytý trinárním písmem do hliněné tabulky. Symbol a tajemnou formuli Tvůrců.

V korábu zůstala technická polovina posádky. Georobot JOY-24 a parapsycholog Bob Brown se venku starali o povykující zajatce, kteří se dali do pomalého rozebírání chýše.

Poutníci objevili cestu jako stvořenou pro Pavouky. Kráčeli před nimi a automaty, pečlivě zahlazovaly stopy. Průchod džunglí doslova mizel. Zpáteční cesta neexistovala, Ve vzduchu stále bylo cítit ono obrácené napětí. Po uzoučké, nedávno prokleté cestě dorazili po třech hodinách na místo střetu.

Klaun se lehce dotkl ještě teplé hlavně depětky. Biologové položili sténajícího Dietera do vysoké, krví zatřísněné a poválené trávy. Mrtvého Li-Fonga umístili několik metrů od něj.

Klaun se soustředil. Časová smyčka se prolнула...! Zamířil nad mrtvého, asi do výše hrudníku, ten se náhle vztyčil, z nějakých deseti yardů mu vlétl do rukou mohutný kyj, a prudce se otočil s udiveným výrazem na Klauna. Roztříštěná hrud' se v tlumeném, třaskavém výbuchu a gejzíru krve zcelila a z neporušené hrudi vylétl ohnivý náboj do děrované hlavně univerzálního Destroyeru typu V,

Kyjem ozbrojený pomatenec s výkřikem, který nebyl nikomu jasný: "Ve jménu Prvního Tvůrce!", se vrhl k ležícímu Dieterovi. Geolog se mátožně zvedal - a dostal děsivou ránu. Kyj odlétl od nezraněné hlavy a Dieter se zděšeně díval do tváře Li Fonga, šéfa Druhé výpravy.

"Pozor!" zakřičel McIntosh. Klaun sklonil studenou hlaveň zbraně. Li Fong několika rychlými kroky přiskočil ke Klaunovi.

"Planeta zaslíbená Prvnímu Tvůrci," zachrčel a vyrval Klaunovi z ruky hliněnou destičku s magickými znaky.

"Kde je Kyvadlo?" zeptal se Klaun. Jeho potetovaná tvář se. znechuceně stáhla. Černý kněz zešílel. Neunesl přítomnost Kyvadla, ačkoliv právě tomu v kláštorech věnovali celá léta, léta strávená jen v přítomnosti Věčného Pohybu, ve tmě, jenom o vodě a obilné kaši. Tam se učili vnímat nekonečný, zrádný pohyb Kyvadla, tam stovky nevyvolených přišlo o rozum, ano, vše co se tam naučili... Nebo naučí.

"Opusť ty časové barbary! Vyslyš mne, prosím," Li-Fong schoval do západní posvátný talisman.

"Kde je Kyvadlo?"

"V horách, ve městě chronosaurů. Vyzývám tě, nedovol, ve jménu..."

"Měl jsi jiný úkol."

"Rone, nedovol, aby zase nepochopili Kyvadlo. Nedovol, aby..." šeptal stále tišeji šlachovitý Čňan, poklonil se vyholenou hlavou k zemi, až mu přepadl copánek a rozkýval se jako kyvadlo, a pozadu se vzdaloval, až se ztratil ve vysokých travinách, jejichž stébla vydávala zvuk pozpátku přehrávané symfonie.

KAPITOLA II.

Chronosauři

Život Třetí expedice se po vzrušených událostech pomalu vracel do normálních kolejí. Klaun byl na vlastní žádost přidělen k JOY-24, se kterým podnikal dlouhé výpravy do okolních hor, a když se po několika dnech vraceli s plnými zásobníky jídla a vyprázdněnými kontejnery, určenými pro sběr hornin, ještě trávil dlouhý čas u pomatených kolegů z Dvojky.

Stopy Jedničky zatím vůbec nikdo neobjevil.

Také ostatní členové posádky celé dny pracně vraceli úlomky z Princových útrob zpět planetě. Hororové exempláře masožravé flóry sází s nesmírným nebezpečím do vykopaných jam, od kterých odcházeli s připravenými basery; šplhali do korun stromů a tam připevňovali natrhané plody a květy; Jerzy, kterého mrtvá krajina rodné Střední Evropy

přivedla k povolání technobiologa, vypouštěl z klecí jednotlivé kusy ptactva; během nebezpečných lovů McIntosh vracel na svobodu roztomilé modré veverky, které měly v dutých zubech více jedu než palubní lékárna.

Od šokujícího objevu rozvalin megalitického sídliště Klaun odcházel stále častěji. Před několika dny se mu podařilo pustit na svobodu dva chronoještěři, kteří už mnoho nocí budili spící posádku žalostným vytím, jež se díky polirunovému obložení prázdné palivové nádrže Prince, kde byli uvězněni, rozléhalo do širého okolí a pronikalo skrze pancéřové uzávěry a čalouněné dveře až do časově zmatených snů zmítajících se spáčků.

Klaun kráčel vedle tichého JOY-24 a probíral každou maličkost, kterou za těch několik dnů prožije, či prožil...

Společně s Jerzym a šesti Pavouky dostali omámené ještěři před koráb, do rozptylujícího se oblaku nervového plynu.

Omámená zvířata vypadala jako spící stegosauři z geneparku v Bluestone. Bioroboti do sebe nasáli žluté chuchvalce plynu a ještěři se mátožně postavili na nohy. Vzápětí byli omotáni silikonovými sítěmi, které Pavouci vypouštěli z chemických kójí posazených hned za masitými sedadly. Draci stáhli spodní víčka do vlhké oční svaloviny a upřeli studený zrak k nebi. Z malých, zubatých tlam se opět ozvala smuteční píseň, jejíž rytmus byl podřízen Věčnému Kyvadlu. Klaun si vzpomněl na monotónní nápěv astronautů z Dvojky.

McIntosh nastartoval Vážku. Lovci nasedli do Pavouků, lana se napjala a výprava se vydala do hlubokých lesů tajemných kaňonů a skalních soutěsek, vzhůru kolem průzračných vodopádů, stále jištěná střídajícími se Vážkami, a za tři dny dosáhla cíle.

Nebyl však čas podrobněji zkoumat mohutné rozvaliny, ale Klaun stejně věděl, že se sem musí vrátit.

Ještěři zaútočili znovu, s ještě větší razancí. Oblaka plynu za chvíli neprůhledné halila trosky i blízké okolí trojúhelníkového amfiteátru. Výprava postupovala hlouběji do města, před sebou nechávala usmrcené ještěři, kteří se za štekotu dépětek těžce zvedali a útočně zabíhali do tmy polozbořených chrámů nebo do spleti mohutných sloupů, lemujících širokou hlavní tepnu.

Vychrtlá postava Klauna kráčela klidně opodál, souběžně s bojujícími jednotkami ještěřů a lidí. Zelené oči upíraly pohled na hřbetní štíty chronosaurů, pokryté magickými ornamenty. Každý z nich obsahoval geneticky zakódovaný zlomek symbolu Času, toho pravého Času, který se musí dostat mimo mateřskou planetu, do volného časového prostoru.

Když došlo k samotnému přepadení výpravy. Klaun se postavil vedle McIntoshe.

"Ty tvory musíme nechat tady!"

"Souhlasím, ale nejdříve je musíme pořádně prozkoumat."

"Ty tvory tady musíme nechat."

Ze dvou svázaných ještěřů náhle spadly sítě.

"Svázat! A bleskem!" zakřičel McIntosh na Pavouky. Ti pohotově vtáhli silikonová vlákna a vstřebali další dávku nervového plynu. Ostatní členové výpravy se krčili za gigantickými kvádry rudého kamene a do jejich baserů šlehaly temné plameny. V jednu chvíli se všichni obrátili na dva ještěři, vypálili na ně dlouhou dávku, ohromná zvířata se vztyčila a rozběhla se směrem k přesýpací Věži, kde se vyčkávavě skryla.

"Pozor!" zakřičel McIntosh.

"Zde se musíte pohybovat jako v kostele," řekl Klaun.

Za chvíli byl všude klid. Mrtvé město bylo opět opravdu mrtvé. Jenom Klaun věděl, že následující setkání bylo rozhodující. V průzoru sklepem věže zahlédl totiž Li-Fonga, kázajícího chronosaurům Učení, zahlédl Kyvadlo a jeho věčný Pohyb; a Černý kněz zval draky na Zem. Klaun mezi mnoha freskami objevil i několik obrazů pozemských druhohorních veleještěřů.

To tady, mezi těmito zdmi, se před dávnými věky rozhodlo o vyslání genetických kódů Tvůrců Času do celého Všemíra, aby tam, materializování v bytosti té které planety, předali všem vznikajícím nebo už existujícím civilizacím největší tajemství Vesmíru - Věčné Kyvadlo. Základní axiom jeho existence. Existence zakřiveného prostoru, který lidé nazvali vesmírem, ovládaného tím nejjednodušším pohybem, ať už se ten pohyb týkal hmoty, času nebo prostoru.

Tak se také stalo. Ale plnými hrstmi rozdávané Dobro se vymklo z rukou... A dnes obráceným časoprostorem degenerovaní chronosaurů, potomci slavných Tvůrců Času, nejsou schopni dál šířit Učení a ovládat Čas, A je cílem Učení opět vrátit v se do správných kolejí.

Tvůrci se museli dostat na svou rodnou planetu za každou cenu. Na Zemi své naděje nejdříve vkládali do ještěřů civilizace, ale její netechnická podstata nebyla s to postavit potřebný dopravní prostředek. Proto byla vynulována. Na řadu přišli savci,

A tak veškeré dějiny lidstva, počínaje Gilgamešem a konče Třetí válkou, to vše je řízené jen zájmem Učení. Tvůrci Času v teplokrevných tělech inteligentních dvounožců během mnoha tisíciletí naučili - a donutili tu primitivní rasu postavit hyperkoráby schopné proniknout časoprostorovou clonou, obklopující poslední planetu, na níž plyne původní Čas, v podzemí kamenného města Tvůrců času věky věků temné duní Kyvadlo. Jediné správně tlukoucí Kyvadlo v existujícím Všemíru, symbol, který vesmírné civilizace dostaly od pravěkých Tvůrců Času. Ten velkorýsý dar ale nepochopily. Ve své nadutosti - podle svých axiomů - obrácený Čas pomocí Kyvadla v sobě uvěznily a ve vesmíru uzákonily. Celý svět tak musel přijmout jejich zvrhlé vnímání časoprostoru. Obrácené vnímání pohybu Kyvadla!

Proto všechny bytosti Časem umíraly. Proto šel vesmír ke konci, Proto tok Času musel směřovat podle Učení k bodu zmaru.

To však nebylo konečným přáním Prvního Tvůrce, a tak Věčné Kyvadlo trpělivě čekalo na první poutníky, kteří sem zavítají, a kteří budou ovládat Učení, aby je obrácený tok Času nezahubil, a kteří dokáží jeho tep vynést do volného Vesmíru, aby opět zvrátili jeho běh.

Začátek konce

Do startu zbývají tři dny. Klaun stojí na místě, kde bude postavena bambusová chýše pro nebožáky z Dvojky, Zelené dračí oči hledí k purpurovému nebi. Jenom on ví, co se tady odehrálo. Koráb První expedice. Císař, se dostal do zajetí Popelky a Černý kněz první sekty z oblasti Velkých Jezer potvrdil kněžím existenci hledané časové anomálie a zároveň se mu podařilo zděsit a vyprovokovat celé lidstvo, když ještě několik měsíců svištěly prostorem výkřiky časové hrůzy, zděšení naruby, Li-Fongovi z Dvojky se povedlo vyzvat k souboji s planetou poslední váhající týmy odborníků, zvláště, když na palubě Krále objevili nesrozumitelně koktající CRAY-12. Nejdokonalejší počítač nepřežil druhý Časový Přemet. A teď je tu on, lidské jméno Ron, Časové Chron, třikrát zasvěcený Tvůrce Času. Jeho úkol bude už poslední.

A ten úkol musí provést zasvěcený.

Protože obyčejní lidé ani nepostřehnou obrácený chod Kyvadla! Nikdo z celé pyšné lidské civilizace si nemohl všimnout, že jejich kyvadla mají obrácený směr pohybu! Jenom pár jedinců se málem dotklo toho tajemství. Jeden z těch, kteří málem pronikli do Učení Tvůrců Času, jmenoval se Einstein, raději své poslední objevy zničil. Kdyby lidstvo totiž pochopilo, že celou svou historii kráčí opačným směrem, že jeho zdánlivá cesta kupředu je cestou zpět, že smrt není konec života a zánik není nevyhnutelný... To by byl konec civilizace. Konec, kterému bylo třeba zabránit. Protože Tvůrci Času potřebovali techniku lidí, aby mohli propátrat celou Galaxii, v níž se Luno Času popsane v Učení nachází. Aby mohli splnit Úkol, který si jejich dávní předci pojistili tím, že Učení rozeseli po celém Vesmíru. Času měli Tvůrci dost. Až do dalšího zániku Vesmíru.

V... zítra chytily letové programery z Dvojky, Všichni tři měli podivně zablokované mozky. Haura u nich objevil takový stupeň schizofrenie, že mu málem zkolaboval počítač," pokračoval v monologu Bob Brown, v založených rukou na zjizveném hrudníku svíral plnou plechovku a domorodé tetování z Bornea se v zapadající hvězdě lesklo jako holografický obraz. Bob podvědomě cílil k nemluvněmu, a také potetovanému, vychrtlému muži snad soucit, snad spoluúčasť; věděl, že časoví klauni jsou terčem posměšků, stejně jako jeho kdysi pronásledovaný rod.

"Ty, Rone, co tomu všemu říkáš?"

"Je to jako název jedné knihy - Cesta tam a zase zpátky."

"Co tomu všemu říkáš, ty, Rone?"

"Tam a zase mat. Děkuji, nechci." otočil se Klaun k Bobovi,

Mohutný černoch se od něj vzdálil a zdálky halekal:

"Hej, nedáš si po večeri loka?" a mával kaktusovým Pilsnerem. Klaun potřeboval být sám. Zbývá několik posledních výpočtů. Těsně před odletem se musí dostat k počítači, handtop má paměť našlapanou jako vrakoviště na Kennedyho letišti. Tady proběhne závěrečné zasvěcení. Symbol Věčného Kyvadla se musí dostat za časovou přitažlivost planety, správný pohyb Kyvadla musí překonat časovou bariéru Popelky - a Princ to dokáže. Vždyť jeho hlavní konstruktér Herman von Braun byl pětikrát zasvěcený Tvůrce Času třetí sekty z oblasti Oltáře Valhaly.

"Rone, co je s tebou?"

"Kolikátého je dnes?"

"Rone, ty ses snad z těch svých kousků pomínul, he?" vysokým hlasem vyrušoval Jerzy u večere.

Klaun věděl, že první dny adaptace budou nejhorší, ale takovou intenzitu obráceného Pole nepředpokládal. Musí předstírat nemoc. Lékař ho nesmí odstavit od počítače! Musí objevit Město a Věčné Kyvadlo, vzorec Času musí přenést do paměti CRAY-dvanáctky, musí se soustředit na umění kontrakomunikace, je toho moc, moc... U stolu zatím vládla bezstarostná nálada. McIntosh, když všichni dojedli, sebral z nerez popelníku oharek; cigarety, několikrát zatlačením o kov jej rozžal a labužnický do sebe vtáhl modravý kouř, který se vyvalil z klimatizace. Když se cigareta odklepaným popelem protáhla na svou původní délku, s úsměvem závislého člověka položil khaki zapalovač SUB-marine a přetáhl do něj žár z cigarety. Jerzy mezitím začal usilovně žvýkat. Vsunul si do úst vidličku a vytáhl hranolek drůbežního masa. Přiložil ho ke zbytku porce a řezem zubatého nože se žlábkem na krev ho k němu připojil. Abé několika mocnými doušky naplnil láhev Astro-Coly a Dieter postupným vysáváním zase Čokoládovou McDonaldu tubu.

"To nic, to je planetární šok," řekl tiše Abé.

"Rone, ty nebudeš jíst?" zeptal se zbytečně Dieter,

Klaun seděl v rohu místnosti a soustředil se na kontrakomunikaci. Ještě dvě noci do startu, bude to stále horší...

Zatímco ostatní posádka nakládala, do korábu zbytky automatů, montovala Pavouky a Vážky, Klaun trávil čas ve své kajutě. Hodiny a hodiny se pohyboval ve svém vědomí, ve vnitřním Kyvadle a s jeho pomocí obnovoval umění kontrakomunikace. Duši mu zalévaly Časové vlny, prolínaly se a vrstvily na sebe, sekundy, minuty a hodiny se slévaly ve zhavý lávový proud. Klaun v pohybu Kyvadla občas zahlédl Velký bod, sršící koncentrát Času, okamžik, který časoví kněží nazývají Velkým Zasvěcením, Čas ubíhá, do startů zbývají už jen hodiny!

Klaun otevřel dveře a vešel na kapitánský můstek.

"Tři dny. Rone. Minutu přes ti strhnu ze žoldu."

"Kapitáne, potřebuji adaptaci, vypadá to na planetární šok," unaveně pronesl Ron a žilnatou, snad šupinatou rukou si přešel po bledém čele.

"Kapitáne," ozval se Abé, "dostane se z toho. Testy má v pořádku, nechal bych ho pár dní v klidu."

Klaun kývl.

"Jako časový klaun bys nám mohl pomoci. Vypadá to, že tahle planeta má úplně jiný časový mechanismus," řekl McIntosh, rázným pohybem si navlékl velitelské sako se zlatými prýmkami na hrudi.

Klaun stál, mlčel a díval se na palubní hodiny. Jdou pozpátku, CRAY dvanáctka nezešílila tady, na Popelce. Počítače zkratují až po druhém Přemetu. Těkavě se rozhlédl kolem sebe. Lidé zkratují ihned.

Uvědomil si však, že ne všichni lidé jsou tak nevědomí. Během jejich dosavadní civilizace se vyskytlo několik jedinců, kteří se snažili upozornit lidstvo na záhady prehistorie, na dávné, prý vyhynulé civilizace. Ti, kteří se svým duchem sami dostali za první stupeň zasvěcení. Některé přijali Tvůrci mezi sebe, nebo je nechali dál hlásat své fantastické pravdy, protože lidstvo věřilo jenom tomu, na co jeho duchovní potenciál stačil - a ten, kdo se vymykal zavedeným vědeckým dogmatům, byl prostě vyloučen ze společnosti - a časem sám objevil organizaci Tvůrců.

Klaunem projela další časová vlna. Zakřičel bolestí. Vnitřní Kyvadlo mu chtělo rozdrtit mozek a probít se lebeční kostí ven, na svobodu. Hadí postava se složila k zemi.

"Odneste ho. Ještě nám bude vhodný. Tihle časoví mágové už víckrát zachránili celou posádku," řekl McIntosh a potvrdil signál přistání.

"Jo, ještě by tak mohli někdy spasit celé lidstvo," odvětil Bob, vzal vychrtlého Rona pod pažemi a usadil ho do křesla.

"Ještě dvacet minut."

Chodbami se za chvíli rozeznělo odpočítávání.

Klaun se probudil připoutaný ve svém křesle. Jasně vnímal hukot hypermotorů a slyšel zase obrácené odpočítávání.

Oči měl vytřeštěné. Jakým směrem se teď Kyvadlo pohybuje?

"Klaune, co je ti?"

"Už jsme tady?" zašeptal a hadovka hlava sebou zaškubala.

"Klaune, probud' se! Přistání se povedlo!"

Hmyzí silueta Prince majestátně stoupala k fialovým nebesům Popelky. Třetí Expedice zahájila konečný experiment.

Tajemství fialové planety bude snad konečně odhaleno.

Časoví kněží však znají to tajemství už od nepaměti.

Kyvadlo se na opačném vrcholu dráhy obrátilo a... Na temné obloze zazářila spirální exploze.

květen '91